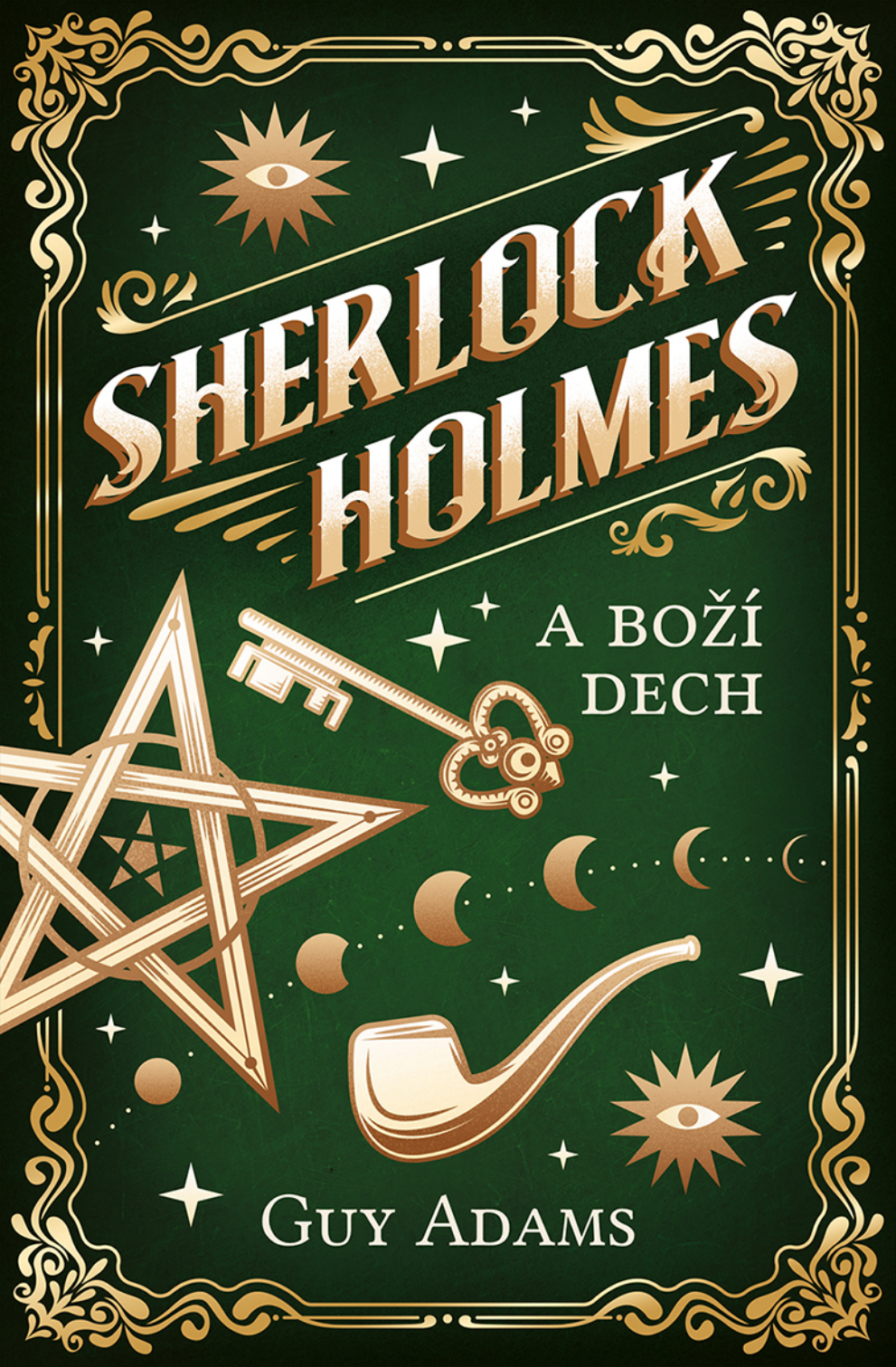

SHERLOCK HOLMES

A BOŽÍ
DECH

GUY ADAMS

SHERLOCK HOLMES
A BOŽÍ DECH

Copyright © 2011 by Guy Adams
published by arrangement with Titan Publishing Group Ltd.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Alžběta Vargová, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0914-4 (pdf)

GUY ADAMS

SHERLOCK HOLMES
A BOŽÍ DECH

 VENDETA

*Věnováno Philu Jarrettovi,
mému Watsonovi.*

SMRT HILARYHO DE MONTFORTA

Já u toho nebyl. To bych chtěl ujasnit hned na začátku.

Když čtenářské veřejnosti představuji životní dráhu svého přítele Sherlocka Holmese, zpravidla líčím události jako někdo, kdo je spatřil na vlastní oči. Výjimkou jsou samozřejmě vyprávění jeho mnohých klientů. Dokonce i v těchto případech – a možná obzvlášť v nich – jsem jejich svědectví vždy opakoval s takovou přesností, jakou mi mé poznámky umožnily. Ať už Holmes jejich věrohodnost hodnotí jakkoli (příliš vysoko to není), ve svých skicách jsem se nikdy nepokoušel o nic menšího než o zachycení čisté pravdy. Možná jsem ji sem tam trochu přibarvil a vylíčil s přáním nejen informovat, ale také vyvolat vzrušení, nikdy jsem však nepozměnil jediný detail.

Chci-li teď popsat počátek událostí, jež pouhý okamžik před koncem století uvrhly Londýn do naprostého chaosu, mohu se spolehnout pouze na záznamy očitých svědectví, které shromáždila policie, senzacechtivé reportáže v tisku a prozření, jež přinesl čas.

Avšak bez ohledu na to, zda mohu okolnosti posledních chvil v životě Hilaryho de Montforta odpřisáhnout či nikoli, začít zde musíme, neboť – jak už to tak bývá – i náš příběh začíná smrtí. Když totiž Boží dech poprvé zavanul, bylo to právě na mladého de Montforta, příslušníka společenské smetánky, jenž žil na vysoké noze na cizí účet.

A Boží dech zadul opravdu mocně.

Dne 27. prosince léta Páně 1899 začal mladý de Montfort svůj večer partií karet a sklenicí šampaňského, a zakončil ho jako hromádka kostí a masa uprostřed Grosvenor Square. A pokud jde o to, co se stalo mezi tím, povím vám tolik, kolik budu moci. S jistotou víme, že toho večera si mladík užil i nějaký ten běh o život...

Londýn je mnoho měst v jednom, od dehtového zápachu, který se line z opiových doupat Rotherhithu, až po nažehlenou kultivovanost Mayfairu. Prochodil jsem ho křížem krážem, když jsem pomáhal řešit Holmesovy případy, a často jsem byl svědkem neuvěřitelné podívané. Zcestoval jsem půl světa, ležel v krvi na bitevním poli, a přesto mě město, jemuž nyní říkám domov, dosud dokáže naplnit úžasem. Už jen z toho důvodu jsem přesvědčen, že bych jinde žít ani nedokázal.

Pro Hilaryho de Montforta byl však Londýn městem v jednotném čísle. Jeho život se odehrával na módních adresách a točil se kolem členství v prestižních klubech. V tomto ohledu byl typickým představitelem londýnské zlaté mládeže. Jeho rodina po generace vlastnila významnou část Sussexu, a dokud Hilarymu nehrozila povinnost převzít péči o rodinné panství, byl nejen pánem svého času, ale také peněz svých rodičů.

Onoho večera se uvelebil v klubu Spodek, jednom z mnoha hráčských doupat, s nimiž se od doby, co úmrtí pana Crockforda donutilo gentlemany vzít své peníze a odejít sázet jinde, roztrhl pytel. Hilary de Montfort rozhodně nebyl špatný hráč a mohl stejně tak opustit stůl se jménem někoho jiného, jako přijít o své vlastní. Té noci mu karty přály a vrátný – přísně vyhlížející gentleman jménem Langford – později okomentoval mladíkovu dobrou náladu při odchodu z klubu následovně:

„Bublal jako šampaňské,“ citovaly ho *The Daily News*. „Přeskočil venkovní schody a vyběhl na ulici plný života.“

Tento stav však neměl mít dlouhého trvání.

Hustě sněžilo a de Montfort si rozvířenou sněhovou pokrývkourazil cestu ke své příští destinaci – do salonku U Salieriho, oblíbené hospůdky, která u mladých mužů, již nevěděli, co s penězi, tento týden vítězila. Můžeme se jen dohadovat, proč se v tak nepříznivém počasí rozhodl pro pěší chůzi. Možná doufal, že ho chladný vzduch zbaví přebyteků toho, co nasál u Spodka, že odfoukne cigaretový kouř i alkohol a připraví ho na další pokračování slibného večera.

Když však de Montforta zahlédneme příště, řítí se v hrůze ulicemi kolem Grosvenor Square. Všiml si ho jeden postarší gentleman, jenž tou dobou krácel domů. De Montfort na sebe upozornil vytrvalým zoufalým křikem, který se za ním táhl podobně jako stopy v zasněženém chodníku. Evidentně byl přesvědčen, že ho někdo pronásleduje, ačkoli stárnoucí svědek Scotland Yardu přísahal, že na ulici kromě nich nikdo nebyl.

„Na tom není nic divného vzhledem k počasí,“ řekl inspektoru Gregsonovi ve svědecké výpovědi. „Nejen že sněžilo – ačkoli sněžilo opravdu hustě! –, ale především foukal silný vítr. Od chvíle, kdy jsem vyšel na ulici, se z nepatrného vánku stala účinná smršť.“

Inspektoru Gregsonovi neuniklo, že stařík při vzpomínce na onu vichřici projevoval značný neklid. „Musel jsem se chytit zábradlí, jinak by mě ten víchr dozajista vlácel po chodníku za tím nebohým mladíkem. Chvíli jsem nic neviděl, protože sníh padal tak hustě, že nad našimi hlavami jen slabě prosvítalo světlo lamp.“

„A když se počasí vyjasnilo...?“ zeptal se Gregson.

„Nebylo po něm ani vidu ani slechu. Na ulici zbyly jen závěje od toho strašného větru.“

Zvláštního tvaru sněhu si povšiml také důstojník, který sloužil na místě činu, když bylo de Montfortovo tělo objeveno. Na onoho konstábla – mladého chlapíka jménem Wilson, který byl v policejním řemesle nováčkem a byl nadšený, že má v rajónu „takovou parádní mrtvolu“ –, udělaly závěje tak mocný dojem, že se je pokusil naskicovat do svého sešitku.

„Jako by na něj dopadla samotná ruka boží a hnala ho přes celé náměstí,“ řekl později Holmesovi. „To je můj názor, protože jediné něco takového by ho dokázalo takhle zřít. Každopádně dostal pořádnou nakládačku, to je jisté.“

Jisté to bylo. Takovou škodu očividně nemohl napáchat pouhý jednotlivec. Mladíkově tělo bylo plné podlitin, hrálo všemi odstíny fialové a černé a ani jedna kost v něm nezůstala celá. Stav, v němž se nacházelo, by nás nepřekvapil snad jen u těch nešťastníků, které na své břehy vyplavila řeka Temže: nateklá a znetvořená připomínka

těla. O zbrani, jež mu tento stav přivodila, se člověk mohl jen dohadovat. Na ostatcích nebyly nalezeny žádné viditelné otisky, ani známka po holi nebo klacku. Já sám bych přísahal, že tělo muselo spadnout z velké výšky. Jakkoli je však naše město rozmanité, horská pásma bohužel postrádá. Hilary de Montfort zemřel na otevřeném prostranství jednoho z londýnských náměstí a stav jeho ostatků mohlo jen stěží něco vysvětlit.

PARANORMÁLNÍ LÉKAŘ

„Zkrátka tomu nemohu uvěřit, Watsone!“ zvolal můj přítel a rozhodil ruce v typickém gestu, kterým s oblibou zdobil své nejhlasitější výkřiky. „Jak může člověk stojící oběma nohama pevně na zemi, muž vědy, který racionálně uvažuje, byt' na nepatrný okamžik zvažovat pravdivost takového blábolu?“

„Neřekl jsem, že tomu věřím,“ odpověděl jsem, zapálil si dýmku a odhodil zápalku do ohně. „Řekl jsem jen, že by člověk měl ke všemu přistupovat s otevřenou myslí.“

„Otevřenou..?“ Holmes protočil panenky a svalil se zpátky do křesla. „Žádný výraz mě nenaplnuje větší hrůzou. Otevřená mysl... Jak o tom může někdo vůbec začít uvažovat? Mít otevřenou mysl v tomto moři odpadků... To by bylo jako plavat Temží s doširoka otevřenými ústy a lok za lokem do nich nabírat splašky...“

„Sám jste přece řekl, že je chybou teoretizovat, aniž bychom měli k dispozici fakta, a že dobrý detektiv nejprve vstřebává všechny informace a pak z nich vyvodí odpovídající závěry.“

„Všechny *podstatné* informace,“ namítl Holmes. „Člověk se musí naučit filtrovat odpad a důvěřovat vlastnímu rozumu a smyslu pro logiku. Mysl není elastická, není možné ji stále dokola plnit bezvýznamnými nesmysly. Fakta musí být sbírána pečlivě a uvážlivě, tak, aby mohla nakonec vyústit v přesný obraz.“

„A jak se vám jeví náš potenciální klient?“

Holmes odhodil mužovu vizitku na stůl a zaujal hlídku u okna. „To nám ukáže čas, ale logika napovídá, že je to buď šarlatán, nebo blázen.“

Rezignovaně jsem si povzdechl. Nemělo smysl pokračovat v argumentaci, neboť můj přítel své názory neměnil jen tak lehko. Vizitka patřila doktoru Johnu Silenceovi, jehož pověst (ale nikoli osoba) se ke mně již donesla. V Londýně skutečně nemohlo být

nikoho, kdo se zabývá medicínou a kdo nikdy neslyšel o muži, který si říkal „paranormální lékař“. Doktor Silence vlastnil značné jmění – i když nikdo přesně nevěděl, jak k němu přišel, – a nabízel zdarma léčbu těm, kdo si ji jinak nemohli dovolit. Mnozí muži mého řemesla (včetně mě samotného) občas zdarma pracovali v chudobinci nebo kdekoli, kde byly naše služby potřeba, ale většina z nás neměla takové prostředky, aby tato činnost mohla tvořit jádro naší práce.

Doktor Silence byl ve společnosti probírán i z jiných důvodů, než byla jeho štedrost. V posledních letech se jeho zaměření odklonilo od čistě fyzických aspektů lékařství k něčemu, co nazýval „paranormální nemocí“. O tom, co by tímto výrazem mohl myslet, se v lékařských kruzích hojně debatovalo. Silenceovy řeči o věcech jako „démonická posedlost“ nebo „invaze z nadpozemských sfér“ jeho pověsti příliš nepomáhaly (a vskutku vyvolávaly přesně ten typ reakce, jaké jsem byl právě svědkem u svého kolegy, muže zcela oddaného racionálnímu pohledu na svět). Našli se však i tací, kteří jeho práci považovali za jakousi novou oblast psychiatrie.

Ať už si o tom lidé mysleli cokoli, prokazatelně existovaly osoby, jež měly užitek z doktorovy péče. V takových případech by však Holmes namítl, že zkušenost mnohých, kdo navštívili takzvané jasnovidce a po hodinovém divadle odešli povzbuzeni, neznamená, že by měly být povzbuzovány i praktiky dotyčného šarlatána.

Sám jsem byl rovněž skeptický, zpráv o charakteru doktora Silence však bylo tolik, že jsem mohl jen obtížně odolávat pokušení vzít jeho postupy alespoň na okamžik v úvahu. Chtěl jsem se s tímto mužem nejprve setkat a nechat ho, aby svou práci vysvětlil, než si na něj sám utvořím názor. Holmes něčemu takovému evidentně nakloněn nebyl. Přesto souhlasil se schůzkou, a když už nic jiného, tak alespoň jeho zvědavost zaručovala, že věnuje doktoru Silenceovi trochu času.

Holmes měl již několik měsíců mizernou náladu, což mi paní Hudsonová, naše domácí, neopomněla při mém návratu sdělit. Když jsem se oženil s Mary, pochopitelně jsem naše sdílené místnosti opustil. Po její předčasné smrti mě však osamělost (a popravdě

i potřeba utáhnout opasek) dohnala k návratu. Paní Hudsonová byla přesvědčená, že Holmesova nálada do těchto rekordních nížin poklesla právě kvůli nedostatku zklidňujícího vlivu mé maličkosti. Ve skutečnosti jsem však na Holmese nikdy takový vliv neměl – vždy byl tím, kým byl, a jeho nálada měnila směr zhruba stejně často jako loď vyhnaná na volné moře. Pokud si za něco mohu připsat odpovědnost, pak to byla jediné změna jeho profesních poměrů, a to bohužel nebyla změna k lepšímu. S blížícím se koncem století lapalo Holmesovo podnikání mocně po (posledním) dechu. Za několik krátkých let ho čeká důchod a navzdory všem předpovědím se uchýlí k pohodlnému venkovskému životu v Sussexu. Během posledních několika let však byl konstantně bombardován případy, které považoval za nehodné své pozornosti. Mé pokusy představit jeho práci širší veřejnosti vždy pohrdavě zamítal a okolnosti mu k tomu nakonec poskytly dobrý důvod. Jeho praxe totiž časem natolik proslula, že musela být ve spolupráci s poštou zavedena zvláštní opatření, aby Holmes to množství dopisů, které mu chodilo, vůbec dokázal zvládnout. Mnohé z nich neobsahovaly vůbec žádný případ a byly plné všeho možného, od výhrůžek a žádostí o práci od bývalých životopisců (kteří nepochybně zastávali názor, že by tuto práci zastali mnohem lépe než já) až po vyznání lásky.

Poslední typ byl mezi dopisy obzvláště častý, což mě nikdy nepřestalo udivovat. Copak jsem jasně nenaznačil, že Holmes sice nebyl vůči půvabům něžného pohlaví slepý, nikdy však o ně sám neusiloval? Nejednenactiutrhací šprýmař se to pokusil zdůvodnit vysvětlením, že Holmesův vkus v těchto ohledech směřoval opačným směrem. Pravda však byla taková, že se Holmes o tyto záležitosti vůbec nezajímal. Nebyl to zkrátka muž těla (což vysvětlovalo, jak špatně se k tomu svému choval). Byl to muž mysli, a sebevětší dávka laciné kolínské a ještě lacinější poezie, kterou jsme často nacházeli v ranní poště, na tom nemohla nic změnit.

Holmesovo typické ráno vypadalo tak, že seděl se zkříženýma nohama u krbu, a zatímco se kouř z vyhozených milostných dopisů a jiného braku mísil s dýmem jeho ranní dávky tabáku, trídil svou

korespondenci a hledal dopisy, které měly alespoň nějaký pracovní obsah. Ve druhém kole potom třídil zajímavější psaní od běžných případů, jež bývaly plné zmizelých osob a podezřívavých manželů. (Pokud jde o zmizelé osoby, již dávno se přestal snažit uspokojit přání nesčetných rodin, jimž někdo chyběl do počtu – lidé mizeli každý den a většina z nich si nepřála být nalezena.)

Proto mě poněkud překvapilo, že případ doktora Silence prošel oběma fázemi třídění dopisů, a dokonce dosáhl toho nejposvátějšího privilegia – schůzky. Když se k ní však začínalo schylovat, klesla Holmesova nálada ještě o stupeň níže. Po několika neuspokojivých hodinách strávených ve své domácí laboratoři ležel na lenošce a kyselinou potřísněné ruce mu visely podél těla, zatímco kouřil jednu cigaretu za druhou. Vypadal jako parní stroj v obnošeném županu.

„Je tu host, pane,“ řekl v domluvenou hodinu Billy, Holmesův sluha. „Doktor John Silence, pane. Tvrdí, že má schůzku.“

Holmes jen zavřel a odhodil to, co zbývalo z jeho cigarety, do ohně. Ke krbu však oharek nedoletěl, a než jsem jej stihl uhasit, způsobil na koberci další černou skvrnu.

„Pošli ho nahoru, Billy,“ odpověděl jsem, pevně přesvědčen, že alespoň jeden z nás by měl vůči nově příchozímu projevit jistou základní slušnost.

Doktor Silence se vůbec nepodobal představě, kterou jsem si o něm vytvořil – nebylo na něm nic křiklavého ani „mystického“. Táhlo mu na čtyřicet, byl štíhlý a měl bezchybně zastřiženou bradku. Jeho oblečení bylo náležitě formální, ale rozhodně nijak okázalé – bylo ušito tak, aby spíše splývalo s prostředím než poutalo pozornost. Na první pohled působil kultivovaně, ale byl jsem již tak dlouho vystaven Holmesovým metodám, že jsem automaticky pohlédl na jeho kolena a rozpoznal na nich drobný poprašek zvířecí srsti. Světlá, krátká a příliš silná na to, aby patřila kočce – doktor Silence byl tedy nejspíš vlastníkem psa. Měl na sobě rovněž nový pár bot, neboť hladký povrch kůže nemohl být jen výsledkem péče zdatného sluhu.

Všiml jsem si, že Holmes vyslal k muži letmý pohled – bezpochyby vstřebával všechny informace, které jsem zde zaznamenal, a ještě mnohem víc. Poté se však jeho pozornost vrátila k pouzdru na cigarety, které zelo znepokojivou prázdnotou.

„Dobré ráno,“ zamručel Holmes. Mávl rukou směrem k prázdnému křeslu, ale nevyvinul sebemenší snahu potrást muži rukou. Místo toho se vytratil k polici s knihami, odkud hodlal vylovit další cigarety.

„Dobré ráno,“ odpověděl Silence a jeho pohled směřoval ke mně, neboť jsem byl v místnosti zřejmě jediným mužem ochotným chovat se zdvořile.

„John Watson,“ představil jsem se, potrásl mu rukou a zopakoval Holmesovo gesto, aby se posadil.

„Ano, jistě,“ přikývl Silence a usadil se do křesla. „Samozřejmě jsem o vás již slyšel.“

„O Watsonovi již slyšel celý Londýn,“ přikývl Holmes a vytáhl z poličky harmonogram příjezdu lodí, aby dosáhl na malý hnědý balíček, který se za ním schovával. „Postaraly se o to jeho popularizační spisy.“

„To ano,“ usmál se Silence, „já však měl na mysli jeho profesní dráhu. Měli jsme stejného profesora anatomie na škole v Bartsu.“

„Skutečně?“ zasmál jsem se, zatímco Holmes trhal hnědý papír ze svého tabákového balíčku. „Takže jste také studoval pod Krvežíznivým Barrowem, že ano?“

Silence se usmál a přikývl. „A troufám si říct, že jsem stejně jako vy ucukl při každém ríznutí, které mu činilo takové potěšení.“

Otočil jsem se k Holmesovi. „V nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby vám sir Lionel Barrow někdy zkřížil cestu, Holmesi – bylo na něm něco skutečně vražedného.“

Můj přítel pokrčil rameny a přiložil si ke rtům cigaretu. „To jméno mi nic neříká.“ Vydechl mohutný oblak dýmu, který částečně zakryl jeho znužený obličej. „Možná bych měl vám dvěma poskytnout trochu soukromí, abyste mohli... poklábosit?“ Neunikl mi nádech znechucení, s nímž ono poslední slůvko vyslovil. Holmes neznal nic nudnějšího než nezávaznou konverzaci.

„Odpustte,“ odpověděl Silence, „ale ačkoli je mi potěšením nalézt vás ve společnosti doktora Watsona, doufal jsem, že mi budete věnovat pozornost vy.“

„Máte ji mít,“ řekl Holmes a znovu se opřel o lenošku. „Ale jen kvůli nezvyklé přítomnosti srsti labradora na vašich kalhotách.“

Silence pohlédl na svá kolena a začal z nich sbírat zvířecí chlupy. „To je od vás velice všímavé, ale netuším, proč by to mělo být podstatné.“

„Je vidět, že na svůj vzhled úzkostlivě dbáte,“ odpověděl Holmes. „Skutečnost, že jste sem přicestoval se zašpiněnými kalhotami, naznačuje, že vaši mysl něco velice zaměstnává. Tento stav vám závidím, a proto tu ležím v naději, že by to mohlo být nakažlivé.“

„Mohu vás ujistit, že příběh, který vám teď hodlám vypovědět, je skutečně neobyčejný. Možná chápete, že nemívám ve zvyku radit se s ostatními – vlastně je mi milejší, když je tomu naopak.“

„Co se týká vaší pověsti, jsou mi vaše praktiky dostatečně známé. Nemohl bych však ani v nejmenším předstírat, že je schvaluji.“

Silence se usmál. „Nepotřebuji ničí souhlas, pane Holmesi, a časem se ukáže, zda své názory nepřehodnotíte.“

Holmes nad touto představou mávl rukou – jako by ani nestála za řeč, protože něco takového bylo zcela vyloučeno. Ve skutečnosti jsem však zaznamenal v jeho chování jistou změnu. Přes všechn nápadný nezájem – dokonce přezíravost – pozorně naslouchal každému detailu Silenceova příběhu, a než vyprávění dospělo ke konci, byl doslova fascinován.

VYPRÁVĚNÍ DOKTORA SILENCE

„Jistě vás nepřekvapí,“ pravil náš host, „že obvyklou reakcí na mou práci bývá skepticismus. Vděčnost těch, jimž jsem měl to štěstí pomoci, mi však pomáhá veškerý posměch překonat. Setkávám se s ní velice často. Vzniklá rovnováha potom vysvětluje, proč je pro mě tak snadné se nad posměváčky povznést. Hlavní zásady mé práce navíc zdaleka nejsou jen neuchopitelnými, iracionálními teoriemi a praktikami, jak mi kritici obvykle předhazují. Jsou to poctivě probádané postupy, jež se mi časem podařilo vybrousit k dokonalosti.

Pět let života jsem zasvětil studiu, jehož prostřednictvím jsem lékařskou znalost těla rozšířil i o znalost ducha. Studoval jsem po celém světě, od ášramů podél řeky Sabarmati po chrámy skryté v těch nejnehostinnějších oblastech Tibetu.“

„Můj přítel Holmes o Tibetu také něco ví,“ přerušil jsem ho v naději, že se mi podaří položit základ pro vzájemný respekt mezi klientem a detektivem.

„Vědomosti se neměří podle zeměpisné polohy,“ prohlásil Holmes, „nýbrž podle jejich intelektuální hodnoty.“ Netrpělivým mávnutím ruky mou poznámku zamítl. „Prosím, doktore Silenci, přejděme nyní od obhajoby vašeho řemesla ke skutečným informacím. Řekněte mi, co si přejete vyšetřit.“

„Tak dobrá. Brzy však pochopíte, že jsem spíše poslem než klientem... Má medicínská praxe během posledních dvou let trochu upadla. Zato po mých ezoterických službách je stále větší poptávka a musím jim věnovat zvýšené množství času. Nicméně včera mě navštívil jeden starý pacient, námořník, jehož jsem léčil po nehodě v lanoví, která ho málem stála levou nohu.“

Silence se ponořil do vyprávění svého příběhu:

„Simcoxi, jak se vám daří?“ pozdravil jsem ho. Neuniklo mi, že lehce kulhal, nebylo to však víc, než by člověk od někoho s jeho zraněním mohl v zimě očekávat. „Doufám, že vás ke mně nepřivádí staré neduhy.“

„V tomto ohledu doufáte správně, doktore,“ odpověděl Simcox. „Tyhle staré kosti jsou silnější než kdy dřív. Přišel jsem kvůli někomu jinému. Vzpomínáte si ještě na moji Elsu?“

Elsa byla jeho dcera, hubené stvoření s vyzáblou tváří, které se mi pověsilo na loket pokaždé, když jsem přišel Simcoxovy navštívit. Má práce ji zajímala i děsila zároveň. „Dobře si na ni pamatuji,“ ujistil jsem ho. „Co tu chuděrku trápí?“

„To kdybych věděl,“ odpověděl a s hlasitými vzlyky se sesul do křesla. Pochopil jsem, že námořník, jinak velice klidné povahy, byl už nějakou dobu napjatý jako jedna z jeho plachet. Navštívil mě s nadějí, že ho jeho trápení zbavím, a jakmile dosedl do křesla, veškerá síla ho opustila. Nalil jsem mu trochu brandy z lahve na příborníku – my lékaři víme, že nejúčinnější medicína často bývá ta nejprostší – a přiměl ho, aby se napil, a teprve poté se pokusil svůj problém vyložit.

„Odpusťte, doktore,“ vypravil ze sebe konečně. „Posledních několik dní toho na mě bylo až příliš. Tíha starostí mě docela přemohla.“

„Nemusíte se omlouvat,“ upokojil jsem ho. „Jen doufám, že se mi podaří vám pomoci. Povězte mi tedy všechno.“

„Začalo to asi před týdnem v časných ranních hodinách, když jsme se ženou ještě spali. Pár dní předtím jsem pobýval na moři a teď jsem si vychutnával, že mi pod nohama opět křupe pevná zem. Často bývám pryč od domova – to už je úděl námořníka – a proto se čas na pevnině vždy snažím co nejlépe využít. Ten den

jsme strávili v parku, hráli hry a vzali s sebou i piknikový koš.“ Při té vzpomínce mu po tváři přešel vřelý úsměv. „Užívali jsme si jako panstvo. Ale té noci, kdy mi v uších ještě zvonil šťastný smích mé malé Elsy, mě probudil strašný křik z její postýlky. Znělo to, jako by do ní zatínal drápy samotný ďábel. A možná tomu tak skutečně bylo...

Vyskočil jsem z postele a má milovaná Sally hned za mnou. Ihned jsme se rozběhli k dceři. Seděla vzpřímeně a v pěstičkách svírala ložní prádlo, jako by je chtěla roztrhat. Oči měla pevně upřené ke stropu, kde jsem při vši snaze nic neviděl. Ať už tam však bylo cokoli, Elsa byla jasně přesvědčená, že něco vidí. „Copak nevidíte, jak se kroutí?“ zeptala se. Pak se jí protočily panenky a omdlela.

Nestydím se to říct, doktore – myslel jsem, že je dočista po ní. Na moři jsem měl se smrtí mnohokrát tu čest. Co naplat, oceán si každý rok vybírá daň. Na světě není námořníka, který nikdy neviděl nikoho umírat, a proto jsem si byl jist, že když mi má dcera bezvládně padla do náručí, veškerý život z ní vyprchal. Byla tak lehká a nehmotná. Podržel jsem jí obličej ve světle svíčky a zoufale hledal známky, že ještě dýchá. Byl jsem skutečně přesvědčen, že je mrtvá. Chvilí poté mi však v náručí jakoby ztuhla a pak otevřela oči.

„Tatínku?“ zeptala se, jako by si nebyla jistá, kdo ji to drží v náručí.

„Jsem to já, miláčku,“ ujistil jsem ji. „Maminka i já jsme u tebe a nemusíš se ničeho bát.“ Při těch slovech se usmála a mě v tu chvíli napadlo, jestli to nebyla první známka něčeho horšího.

Položili jsme ji zpět do postýlky a pokusili se znovu usnout. Celou záležitost jsme se rozhodli považovat za špatný sen. Příští noc jsme však o tuto iluzi přišli.

Opět to bylo dlouho poté, co jsme se ženou usnuli, když na Elsu přišel další záchvat. Ačkoli možná bych měl spíš říci útok... Probudily nás výkřiky. Okamžitě jsme se rozběhli k její postýlce, právě včas, abychom viděli, jak se vymrštila z matrace a skočila na strop svého pokoje. Vběhl jsem dovnitř, abych ji mohl chytit, ale doktore, představte si mé překvapení, když holčička ne a ne spadnout. Její prsty přilnuly k omítce nad námi a ona se přitahovala do stínu v rohu svého pokojíku. ‚Utíká to!‘ křičela. ‚Chce to utéct! Ale já to chytím! Chytím to!‘ Plácla do stropu, jako by dlaní zabíjela neviditelného pavouka.

‚Elsa!‘ vykřikla Sally, která ten pohled nedokázala snést. ‚Elsa!‘

Elsa přestala bušit do stropu a pomalu se k nám otočila. Doktore, já znám tvář svého dítěte, takže mi doufám budete věřit, že to, co na mě ze stínu upřelo oči, rozhodně nebyla moje dcera. Byla to voskově bleďá, zpocená tvář, šklebící se maska plná zubů a zloby. Byla to zlá tvář, doktore, tvář něčeho, co v té chvíli mou holčičku posedlo, jako by tomu patřila.

Manželka křičela a já se k ní možná přidal. Popravdě si už na to nedokážu vzpomenout, ale přiznávám, že pouhá vzpomínka na onu noc stačí, aby se mi chtělo křičet ještě teď. Zvuk manželčina hlasu přivedl Elsu zpět do jejího těla. Tvář jí ve svitu svíček zjemněla a její prsty přišly o všechno pekelné kouzlo, které je posedlo. Postavil jsem se přímo pod ni a spadla mi ze stropu do náruče.

Ach, doktore, ale jak hořela! Tělo jí žhnulo jako žhavé uhlí. Chvilí jsem musel bojovat s nutkáním ji upustit, abych se nepopálil. Odnesl jsem ji zpátky do postele a naznačil ženě, aby přestala křičet. Hlasitou reakci jsem jí nemohl vyčítat, ale pro tu chvíli jsem si

nepřál nic jiného, než aby to ubohé dítě znovu usnulo. Potřeboval jsem, aby byla opět normální, abych mohl to, co jsem před chvílí viděl, alespoň na chvíli zapomenout.

Přikryl jsem ji příkrývkou a postrčil manželku ke dveřím. Elsička se vůbec nebránila. Vypadala jako dítě, které se právě probudilo ze zlého snu, a v její hlavě tomu tak možná i bylo. Během několika minut opět hluboce usnula a my s manželkou jsme se uchýlili do ústraní, abychom si o tom mohli promluvit.

Slyšeli jsme o vaší nové činnosti, doktore. Vždycky jsme si vás velice považovali za to, že jste mi zachránil živobytí, ale musím přiznat, že některé příběhy, které jsme o vás slyšeli, nám zněly dost neuvěřitelně. O vašem dobrém jménu jsme ani na vteřinku nezapochybovali, jen jsme si nebyli jisti, zda ta svědectví nebyla přehnaná. Chápete, některé historky...“

„Poslední dobou vedu dosti zajímavý život, to je pravda,“ přikývl jsem. „Nemohu říci, zda konkrétní historky, které jste slyšel, byly pravdivé či nikoli, ale ujišťuji vás, že jsem viděl dost na to, abych nad vaším vyprávěním nemávl rukou.“ Simcoxovi se viditelně ulevilo.

„I přes všechno, co jsem o vás slyšel, jsem se obával, že se mi vysmějete do tváře.“

„To bych nikdy neudělal,“ odvětil jsem. „Naopak. Jen co si vezmu klobouk a kabát, vrátím se s vámi domů a podívám se na vaši dcerku osobně.“

V očích se mu zračila nezměrná vděčnost. Jistě vás nepřekvapí, že jsem tento výraz ve své profesi zvyklý vídat často. Prvním krokem k pomoci nešťastníkům bývá už jen to, že někdo jejich trápení uvěří.

Dopřál jsem nám jízdu bryčkou, neboť času nebylo nazbyt. Můj společník asi nebyl zvyklý na takto